

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

Articulus I. Quinam sint effectus peccati originalis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

ARTICULUS I.

Quinam sint effectus peccati originalis?

SUMMARI A.

1. Mors, & defectus corporales sunt effectus peccati originalis.
2. Objectiones solvuntur.
3. Inter effectus originalis peccati est diminutio boni naturæ.
4. Et a. vulnera anima.
5. At non ablatio proprii arbitrii.

§. I.

Effectus & defectus peccati originalis ex parte corporis.

1. **CONCLUSIO PRIMA.** Mors, aliq; defectus corporales sunt effectus peccati originalis tanquam per accidens causati. Ita Cathol. DD. cum S. D. hic q. 85. a. 5. & habetur in Tridentino sess. 5. [post definitiones Concil. Milevit. & Arausiaci] dicente: *Primum parentem peccando in se & in omnem suam posteritatem mortem intromississe. Constat etiam ex Rom. 5. Per unum hominem peccatum intravit, & per peccatum mors.*

Ratio est. Quod causat aliquem effectum removendo prohibens, dicitur causa per accidens; sed peccatum originale causat mortem, aliasque corporales miseriae per remotionem doni integritatis & iustitiæ originalis, per quod illa fuissent impeditæ; ergo.

2. Dices primò. Mors est homini naturalis, quippe conveniens ex ratione materiæ, & pugna primarum qualitatatum: ergo non est effectus peccati originalis.

Secundò. Sublatà causà tollitur effectus: sed sublato peccato originali per baptilimum, non ideo tollitur necessitas moriendi, aliæque miseriæ corporales: ergo istæ non sunt effectus peccati originalis.

Tertiò. Si peccatum originale esset causa corporaliū miseriarum, istæ deberent esse æquales in omnibus hominibus, sicuti peccatum originale est æquale in omnibus, æqualis enim causa parit æqualem effectum: sed consequens est contra experientiam: ergo & antecedens.

3. Respondeo ad 1. distinguendo consequens: ergo non est effectus per se, concedo; per accidens, nego. Nam licet defectus corporales conveniant homini secundum conditionem & dispositionem naturæ; hæc ipsa tamen dispositio fuisset impedita per donum integritatis, quod per peccatum originale removetur; sicuti cum à lapide removetur impedimentum, quo detinebatur, ne secundum connaturalem gravitatem deorsum caderet.

Ad 2. distingo majorem: Sublatà causà tollitur effectus, si ab illa causà per se & unice dependeat tam in fieri, quam consummari, concedo; secus, nego majorem: sed miseriæ corporales à peccato dependent tanquam à causà per accidens tantum, per se verò à conflictu primarum qualitatatum, quæ amissà iustitià originali non habent illud temperamentum, quo in æqualitate confer-

ventur, neque illud adjuvium, quo ab extrinseco agente protegantur.

Similiter ad 3. Respondeo: si peccatum originale esset causa per se, concedo; si per accidens, nego sequelam: tunc enim inæqualitas miseriarum provenit per se ex inæquali dispositione corporum, quemadmodum remoto impedimento unus lapis per se citius altero deorsum voluitur ob intrinsecam inæqualitatem gravitatis,

§. II.

Effectus peccati originalis ex parte animæ.

1. **CONCLUSIO SECUNDA.** Per peccatum à primi parentis diminuitur bonum naturæ, & insiguntur quatuor vulnera animæ, videlicet ignorantia, malitia, infirmitas, & concupiscentia. S. D. q. 85. a. 1. & 3. Ratio 1. p. est: quod donum iustitiæ originalis maximum fuit bonum & perfectio totius naturæ humanæ: sed hoc fuit ablatum per peccatum primi parentis: ergo.

Secunda pars constat imprimis ex Evangelica parabola hominis descendens in Jericho, Luc. 10. qui dicitur acceptis vulneribus relictus semivivus; sub qua parabola SS. PP. intellegunt humanam naturam per primi parentis peccatum sauciata, prout latius exponitur in Tract. de grat. Ratio ex S. D. est: quia vulneratio animæ dicitur destitutio & privatio debiti ordinis, quem deberent habere vires animæ, & quem habuerunt virtute iustitiæ originalis: sed ejusmodi destitutio ordinis est quadruplex. Tot enim sunt destituciones ordinis, quot sunt vires seu potentie animæ, quæ possunt esse subiecta virtutum, adeoque ordinabiles in bonum rationis: sed ejusmodi potentie sunt quatuor: Ratio, in qua est prudentia, per quam ordinatur ad verum; Voluntas, in qua est iustitia; Irascibilis, in qua est fortitudo; Concupiscentia, in qua est temperantia: ergo tot sunt quoque deordinationes & vulnera animæ. Et sic primò in ratione est vulnus ignorantie, in quantum destituitur debito ordine ad verum; in voluntate est vulnus malitiæ, in quantum destituitur ordine ad bonum; vulnus infirmitatis in irascibili, in quantum destituitur suo ordine ad arduum; & in quantum concupiscentia destituitur ordine ad delectabile moderatum ratione, sic in ipsa est vulnus concupiscentiæ.

Ex quo tamen non sequitur, quod affirmant Novatores hæretici, liberum arbitrium peccato Adami fuisse sublatum; cum enim anima rationalis tam secundum se, quam secundum suas potentias sit spiritalis & immutabilis, ideo quoad liberi arbitrii, hoc est, voluntatis indifferentis substantiam corrumpti non potuit. Sed neque amplius esset locus vel bonis & meritoris, vel malis & peccaminosis operibus, si liberum arbitrium interisset, quod est hæreticum.

